

ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ Η ΕΞΕΛΙΞΗ;

ΘΕΩΡΙΑ ΤΗΣ ΕΞΕΛΙΞΗΣ (Η ΚΑΤΑΡΡΕΥΣΗ ΕΝΟΣ ΜΥΘΟΥ)

Μέρος 3^ο – Ιστορική Αναφορά

Εκατό περίπου χρόνια πριν την ανάπτυξη της θεωρίας της εξελίξεως από τον Charles Darwin έζησε ο **Carl von Linnaeus** (1707-1778) ένας Σουηδός ιατρός και βοτανολόγος που θεωρείται ο πατέρας της ταξινόμησης, δηλαδή της κατάταξης των οργανισμών σε κατηγορίες ανάλογα με τα κοινά τους χαρακτηριστικά.

Το σύστημα της ταξινόμησης που ανέπτυξε χρησιμοποιείται ακόμη και σήμερα. Ο Linnaius ήταν ένας ευσεβής άνθρωπος με μεγάλη πίστη στην Αγία Γραφή, ο οποίος θέλησε να καθορίσει και να ταξινομήσει τα βασικά είδη, όπως αναφέρεται στο βιβλίο της Γένεσης:

«Και είπεν ο Θεός, Ας βλαστήσει η γη χλωρόν χόρτον, χόρτον κάμνοντα σπόρον, και δένδρον κάρπιμον κάμνον καρπόν κατά το είδος αυτού, του οποίου το σπέρμα να είναι εν αυτώ επί της γής». (Γένεσις 1:11).

«Και έκαμεν ο Θεός τα ζώα της γής κατά το είδος αυτών, και τα κτήνη κατά το είδος αυτών, και παν ερπετόν επί της γής κατά το είδος αυτού. Και είδεν ο Θεός ότι ήτο καλόν». (Γένεσις 1:25).

Ο Linnaeus αντιλήφθηκε ότι μπορεί να υπάρξει ποικιλία μέσα στο ίδιο είδος και ότι αυτό δεν συνιστά μετάβαση από το ένα είδος στο άλλο. Δηλαδή, μπορεί να έχουμε σκυλιά μεγαλόσωμα ή μικρόσωμα, αλλά πάντα ανήκουν στο ίδιο είδος. Η δίψα του Linnaeus να δείξει την ενυπάρχουσα τάξη μέσα στον κόσμο της βιοποικιλίας ήταν : *ad majorem Dei Gloriam* (για τη μεγαλύτερη δόξα του Θεού). Έναν αιώνα αργότερα το σύστημα ταξινόμησης του Linnaeus χρησιμοποιήθηκε από τους οπαδούς της θεωρίας της εξέλιξης για να υποστηρίξουν τις αυθαίρετες και βεβαίως πλέον αποδεδειγμένα λανθασμένες υποθέσεις τους.

Μία άλλη σημαντική προσωπικότητα που έπαιξε ρόλο στο δρόμο για την ανάπτυξη της θεωρίας της εξέλιξης, ήταν ο Γάλλος βοτανολόγος **Jean Baptiste Lamarck** (1744-1829) του μουσείου φυσικής ιστορίας στο Παρίσι. Ο Lamarck αντιλήφθηκε τη ζωή σαν ένα ασανσέρ. Στο κάτω μέρος ήταν οι μικροσκοπικοί οργανισμοί που, κατ'αυτόν, συνεχώς παρήγοντο και οδηγούντο από μίαν «εσωτερική τάση» για μεγαλύτερη πολυπλοκότητα προς τα επάνω, στα σύνθετα φυτά και ζώα. Ο Lamarck είναι γνωστός για δύο απόψεις του:

α) Χρήση και Αχρησία: Κατ'αυτήν, όργανα τα οποία χρησιμοποιούνται, αυξάνουν σε μέγεθος και δύναμη. Έτσι, το μυϊκό σύστημα ενός χειρώνακτα θα γίνει δυνατότερο και μεγαλύτερο (σωστό) και ο λαιμός μιάς καμηλοπάρδαλης, που προσπαθεί να φτάσει τα ψηλά κλαδιά του δένδρου για να φάει, μακρύτερος (λάθος).

β) Επίκτητα χαρακτηριστικά. Ο Lamarck πίστευε ότι τα επίκτητα χαρακτηριστικά που αναπτύσσονται κατά τη διάρκεια της ζωής ενός οργανισμού μπορούν να κληρονομηθούν

στην επόμενη γενεά. Έτσι, κατ'αυτόν, ο μακρύς λαιμός της καμηλοπάρδαλης ήταν το προοδευτικό αποτέλεσμα της προσπάθειας για έκταση, πολλών γενεών. Η Βιολογία βέβαια απέδειξε πειραματικά το λάθος αυτών των υποθέσεων, παρατηρώντας ότι το κόψιμο της ουράς στα ποντίκια δε δημιουργούσε απογόνους με κοντύτερες ουρές (πείραμα του Weismann 1891). Εξάλλου ο καθηγητής Taylor (1991) σημειώνει ότι 4.000 χρόνια περιτομής του λαού Ισραήλ επιβεβαιώνουν το μη κληρονομούμενο των επίκτητων χαρακτηριστικών! Βέβαια σήμερα η σύγχρονη Βιολογία με τη γνώση του γενετικού υλικού και κώδικα κατανοεί απόλυτα το αστήρικτο της υπόθεσης αυτής.

Η ιδέα της φυσικής επιλογής σαν την πηγή δημιουργίας νέων ειδών εκτός του Δαρβίνου φέρει και την υπογραφή του Alfred Wallace (1823-1913), ο οποίος, σε αντίθεση με τον Δαρβίνο, μεγάλωσε στη φτώχεια και δεν είχε ανώτερη μόρφωση. Ο Wallace είχε αποκομίσει τις γνώσεις του επί της Βιολογίας από παρατηρήσεις του στον Αμαζόνιο και τις Ανατολικές Ινδίες. Στα 21 του μυήθηκε στον πνευματισμό, αργότερα έγινε ηγέτης του πνευματιστικού κινήματος και το 1876 έγραψε επί του θέματος το βιβλίο του: «Θαύματα και μοντέρνος πνευματισμός».

Να πώς αναφέρει ο ίδιος την σύλληψη της θεωρίας της εξέλιξης, ενώ βρισκόταν στη ζούγκλα της Μαλαισίας υποφέροντας από μία κρίση ελονοσίας: «Καθώς σκεφτόμουν το πρόβλημα της καταγωγής των ειδών, ξαφνικά άστραψε μέσα μου η κατανόηση, ότι αυτή η αυτοενεργούμενη διαδικασία της φυσικής επιλογής βελτίωνε το είδος, διότι σε κάθε γενεά οι ασθενέστεροι αναπόφευκτα θα εξαλείφοντο και θα παρέμεναν οι δυνατότεροι και πλέον κατάλληλοι» (Morris 1989 σελ 173. Wallace Η ζωή μου). «Σ'αυτές τις δύο ώρες συνέλαβα τα κύρια σημεία της θεωρίας μου. Τα δύο επόμενα απογεύματα την έγραψα και την έστειλα στον Δαρβίνο. (Morris 1989 σελ. 173 The Wonderful Century). Σε αυτό το σημείο ο Δαρβίνος πείσθηκε από τους φίλους του Lyell και Hooker να σταματήσει να γράφει το «μεγάλο βιβλίο» και να εκδόσει μία περίληψή του, πράγμα που έκανε το 1859.

Εάν δεν ήταν ο Wallace για να δράσει σαν ερέθισμα, ο Δαρβίνος πιθανώς να μην είχε ποτέ δημοσιεύσει το βιβλίο του. Ο καθηγητής Morris συνοψίζει ως εξής τα ανωτέρω: «Εδώ είναι το καταπληκτικό. Η θεωρία που ο Δαρβίνος ανέπτυξε επί 20 χρόνια σε ένα παγκόσμιο επιστημονικό κέντρο αποκαλύφθηκε ξαφνικά εις το πλήρες της σε ένα αυτοδίδακτο φυσιοδίφη πνευματιστή στο μέσον ενός τροπικού νησιού κατά τη διάρκεια μίας κρίσης ελονοσίας» (Morris 1989 σελ.173).

Πάντως ο Wallace πολλά χρόνια αργότερα αναφερόμενος στην τελεία αδυναμία της θεωρίας της εξέλιξης να εξηγήσει μεταξύ των άλλων και την ανάπτυξη των ηθικών και πνευματικών ικανοτήτων του ανθρώπου, κατέληξε ότι: «Η Θεία παρέμβαση είναι η μόνη εξήγηση για την προέλευση των ιδιοτήτων που καθιστούν τον Homo Sapiens τόσο ιδιαίτερο σε σχέση με την υπόλοιπη δημιουργία». (In the Age of Mankind. σελ.26. Lewin. Smithsonian Books 1988).

Αλέκος Περάκης